

Tanmese a fáradtságról

(Novai Éva)

Az alábbi tanmesét azok kedvéért írom le, akik képesek más kárából tanulni. A 2015-ös ROB utolsó másfél percének eseményeit foglalom össze, ami miatt kizárásra kerültem. A helyzet teljes mértékben a *fáradtságra* vezethető vissza, azon belül mind a *fizikai*, mind a *mentális* fáradtságra.

A versenyt a fénykorombeli tempóban elkezdtem, de – pláne egy ilyen futásmentes nyár után – viszonylag hamar elfogyott a kraft, belassultam. Elkezdtem a fülelem is levegőt venni, majd a vége

előtt pár perccel leszállt a lila köd. Ekkor esett meg, hogy a 24-ről a 25-re a tiltott rakpartnak indultam neki a Tisza oldaláról. Egyrészt azért, mert „lusta” voltam visszamászni azt a pár lépcsőfokot, mondván, hogy lenn addig síkon pihenek, és mire a túlsó lépcsőhöz érek, lesz erőm felfutni (*fizikai fáradtság jele*). Ezt a teóriámat még elkezdtem volna pontosítani, hisz megálltam, két kézbe fogtam a térképet (nálam ez a kényszerítő erő, hogy kiolvassam a dolgokat), és már majdnem végigmértem az átmenetet, amikor konstatáltam, hogy a 24-es pontot előttem 8 mp-cel fogó Gösswein Csabi gondolkodás nélkül a rakpartnak veszi az utat. Itt feladtam a térkép kisilabizálására irányuló törekvésemet és utánaeredtem, mondván, egy világklasszis (láttam én már öt VB-n közelről) már csak tudja, ő biztos végignézte az átmenetet, alapos srácnak ismerem (*mentális fáradtság jele*).

További hiba volt, amikor leértem a rakpartra, az az eset, amikor valaki a saját hibáját próbálja a rendezőkre vagy bármilyen külső tényezőre kenni, és a döntését utólag igazolni, hogy hátha mégsem kell visszafordulni (*második mentális fáradtság/lustaság jele*): morogtam magamban, hogy milyen felelőtlenség a fáradt futókat összeereszteni egy forgalmas út autóforgalmával. Elhessegettem a gondolatot azzal, hogy hiszen szerencsére pont nem jött semmi, és különben is, Csabi már a lépcsőnél tart. Egy perc, és összeeshetek, én már ugyan nem térképezek!

A célban persze mindketten megálltunk és a fejünkhöz kaptunk. Csabi azonnal feldobta magát, még kérni sem kellett, én pedig szintén beláttam, hogy igen, őt követtem, disq. Mire a célsátorhoz értem, hogy én is bedobjam a törölközőt, Petróczki Ádám le is intett a parkolópályára.

A mentális fáradtsághoz szorosan kapcsolható a kisDüdtől tanult tézis, amit ezen a napon sajnos elfelejtettem: „*Én vagyok a legjobb az erdőben.*” Ennek az a lényege, hogy jöhet akár Simone Niggli is, az ő útvonalválasztását is fenntartással kell kezelni, nem szabad senkinek sem hinni vakon, mert én vagyok az, aki a legjobban tudja, hogy hova megyek és miért megyek oda. Az ember csak magának higgyen, mindenki más csak kontroll, ha már mindenáron foglalkozni akarunk vele.

Az egyébként más tészta, hogy ha a rendezőség betartja az előírt győztesidőt, akkor talán a lila köd leszállása előtt célba értem volna. Talán, de nem biztos. Ez inkább megint egy külső bűnbak keresés, mint valós érv. ☺

Tanulság: SOHA, SOHA, SOHA nem szabad a fáradtság mint érzés mentén dönteni versenyhelyzetben. Szerintem.